

مولوی، دیوان شمس، شماره ۵۷۸

مرا عہدیت با شادی کہ شادی آن من باشد
مرا قولیت با جانان کہ جانان جان من باشد

بہ خط خویشتن فرمان بہ دستم داد آن سلطان
کہ تا تختست و تا بختست او سلطان من باشد

اگر ہشیار اگر مستم نگیرد غیر او دستم
وگر من دست خود خستم ہمو درمان من باشد

چہ زہرہ دارد اندیشہ کہ گرد شہر من گردد
کی قصد ملک من دارد چو او خاقان من باشد

نبیند روی من زردی بہ اقبال لب لعش
بمیرد پیش من رستم چو از دستان من باشد

بدرم زہرہ زہرہ خراشم ماہ را چہرہ
برم از آسمان مہرہ چو او کیوان من باشد

بدرم جبه مه را بریزم ساغر شه را
وگر خواهند تاوانم همو تاوان من باشد

چراغ چرخ گردونم چو اجری خوار خورشیدم
امیر گوی و چوگانم چو دل میدان من باشد

منم مصر و شکرخانه چو یوسف در برم گیرم
چه جویم ملک کنعان را چو او کنعان من باشد

زهی حاضر زهی ناظر زهی حافظ زهی ناصر
زهی الزام هر منکر چو او برهان من باشد

یکی جانیست در عالم که ننگش آید از صورت
بپوشد صورت انسان ولی انسان من باشد

سر ما هست و من مجنون مجنبا نید زنجیرم
مرا هر دم سر مه شد چو مه بر خوان من باشد

سخن بخش زبان من چو باشد شمس تبریزی
تو خامش تا زبانها خود چو دل جنبان من باشد